

Sygn. akt VI Ga 83/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Renata Bober

Protokolant: sekr. sądowy Agnieszka Krztoń

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2013 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...) Sp. z o.o. w T.

przeciwko : G. J.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie
V Wydziału Gospodarczego z dnia 9 stycznia 2013 r., sygn. akt V GC 1300/12

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego G. J. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w T. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Zarządzenie:

- odpis wyroku doręczyć pełnom. stron.

Sygn. akt VI Ga 83/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 maja 2013r.

sporządzone na podstawie art. 505¹³ § 2 kpc

Wyrokiem z dnia 9 stycznia 2013r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie utrzymał w mocy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym z dnia 12 października 2012r., sygn. V GNc 3686/12.

Pozwany wnosząc apelację od powyższego wyroku zarzucił Sądowi Rejonowemu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający istotny wpływ na jego treść będący wynikiem jednostronnie dokonanej oceny zebranego materiału dowodowego, polegający na pominięciu faktu zgłoszenia przez pozwanego zarzutu potrącenia w odpowiedzi na nakaz zapłaty, tj. w zarzutach od tego nakazu wniesionych w dniu 12.11.2012r.,

2. błąd w ustaleniach poprzez uznanie, że wierzytelność z tytułu kary umownej nie była wymagalna ze względu na brak wezwania powoda do zapłaty tej kary, podczas gdy w kodeksowej regulacji instytucji potrącenia brak jest przesłanki powoływanej przez Sąd warunkującej dopuszczalność zarzutu potrącenia prowadzącej się do obligatoryjnego wcześniejszego wezwania do zapłaty. Nadto nie uwzględnienie i nie nadanie właściwego znaczenia oświadczeniu woli pozwanego przedstawionego w zarzutach od nakazu zapłaty, które nie tylko jest zarzutem potrącenia ale także wezwaniem do zapłaty kary umownej.

3. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 493 § 3 kpc w zw. z art. 485 kpc poprzez ich błędne zastosowanie oraz interpretację, polegający na stwierdzeniu, że zarzut potrącenia nie jest przedmiotem badania Sądu I instancji ze względu na brak należytych dokumentów udowadniających istnienie wierzytelności wzajemnych

Pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Zarzuty apelacji w ocenie Sądu Okręgowego nie są zasadne.

Ponieważ w sprawie wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, to zgodnie z art. 493 § 3 kpc do potrącenia mogły być przez pozwanego przedstawione tylko wierzytelności udowodnione dokumentami, o których mowa w art. 485 kpc, a mianowicie: dokumentem urzędowym, zaakceptowanym przez dłużnika rachunkiem, wezwaniem dłużnika do zapłaty i pisemnym oświadczeniem dłużnika o uznaniu długu, a także zaakceptowanym przez dłużnika żądaniem zapłaty, zwróconym przez bank i nie zapłaconym z powodu braku środków na rachunku bankowym.

Treść powyższego przepisu zredagowana jest w sposób nie budzący wątpliwości. Gdyby intencja ustawodawcy była odmienna, kwestia ta nie tylko powinna była ale i znalazłaby wyraz, choćby przy ostatniej obszernej zmianie przepisów kodeksu postępowania cywilnego.

Wskazać trzeba też na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.05.2007r., sygn. II CSK 88/07, który stwierdził, że przewidziane w art. 493 § 3 kpc wymagania udowodnienia wierzytelności przedstawionej do potrącenia dokumentami wymienionymi w art. 485 kc nie dotyczą sytuacji, w której do potrącenia doszło przed doręczeniem pozwanemu nakazu zapłaty i pozwu, co mogłoby prowadzić jak zarzuca apelujący do zapewniania ochrony nie istniejącym roszczeniom.

Dlatego też, mając na względzie powyższe, w pełni słusznie Sąd Rejonowy przyjął, iż w świetle wymogów wskazanego wyżej przepisu zarzut pozwanego powołujący się na potrącenie dokonane po wniesieniu pozwu nie mógł zostać uwzględniony, dalsze więc zarzuty apelacji w zasadzie nie mają już znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Dodać jedynie można, że zgodnie z art. 498 § 1 kc gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikiem i wierzycielem, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub innym organem państwowym. Przepis ten więc wyraźnie wskazuje na konieczność wymagalności obu wierzytelności, a nie tylko na ich istnienie.

Zgodnie z art. 455 kc jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Z chwilą wezwania zobowiązanie dotychczas bezterminowe przekształca się w zobowiązanie terminowe, a na dłużniku spoczywa obowiązek niezwłocznego spełnienia świadczenia.

Wymagalność świadczenia bezterminowego nie może więc powstać przed terminem jego spełnienia określającym dzień, w którym świadczenie powinno być spełnione gdyby wierzyciel wezwał dłużnika do jego wykonania w najwcześniejszym możliwym terminie (tak SN w wyroku z dnia 3.02.2006r., sygn. I CSK 17/05 legalis).

Reasumując powyższe, apelację oddalono na podstawie art. 385 kpc , a o kosztach postępowania orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 kpc oraz 108 § 1 kpc.